

Arrest

nr. 80 255 van 26 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nepalese nationaliteit te zijn, op 20 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 januari 2012.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 2 april 2009 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 augustus 2010 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond. Deze beslissing werd door de verwerende partij op 4 januari 2012 ingetrokken.

1.3. Op 4 januari 2012 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.1 bedoelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt betekend op 19 januari 2012 en vormt de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.04.2008 met aanvulling op 14.12.2009 werd ingediend door:

P. M., K. B. (...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Nepal

geboren te Nepal op 28.03.1962

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215,571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn (langdurig) verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staaft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben doch hij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14 07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Aangaande de medische elementen: de aanvraag op basis van artikel 9ter werd op datum van 08.11.2011 geweigerd. Overigens kunnen medische elementen geen grond voor regularisatie vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 07.03.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 21.03.2006. Op 30.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure - zijnde iets meer dan een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot terugkeer; de onveilige situatie in het herkomstland, de voorgelegde rapporten: betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die op hem van toepassing zijn. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1881), zoals Ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S.

van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de Kennisgeving.

Reden van de maatregel;

• De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2" van de Wet van 15 december 1980).

° Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 07.03.2006

° Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 30.03.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel."

1.4. Op 19 januari 2012 wordt er aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Dit vormt de tweede bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"Reden van de beslissing:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2" van de Wet van 15 december 1980).

- Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 07.03.2006

- Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 30.03.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel."

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, beroept verzoeker zich op de schending van "de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet."

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoeker d.d. 26.11.2009 op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

De reden waarom verzoeker zijn aanvraag door dvz ongegrond werd verklaard is de volgende:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215,571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn (langdurig) verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staaft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben doch hij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14 07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Aangaande de medische elementen: de aanvraag op basis van artikel 9ter werd op datum van 08.11.2011 geweigerd. Overigens kunnen medische elementen geen grond voor regularisatie vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 07.03.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste

Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 21.03.2006. Op 30.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure - zijnde iets meer dan een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot terugkeer; de onveilige situatie in het herkomstland, de voorgelegde rapporten: betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die op hem van toepassing zijn. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

In eerste instantie dient benadrukt te worden dat DVZ motiveert dat ter ondersteuning van zijn aanvraag betrokkene op de instructies 19.07.2009 baseert. Deze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest 198.769 van 09.12.2009 en kan bijgevolg niet meer toegepast worden.

Merkwaardig is hierbij dat het arrest reeds van 09.12.2009 dateert doch DVZ beslist om slechts sinds 01.01.2012 geen rekening meer te houden met de instructies. Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 werden onmiddellijk hierna op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

De aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond daar de instructies in december 2009 vernietigd werden.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk, wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid. In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt" (Beginselen van behoorlijk bestuur, I.OPdebeek, Die Keurne,)

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Ook in het geval van verzoeker werd dit gedaan. Immers bestreden beslissing is een nieuwe beslissing. Op 23.08.2010 had DVZ reeds een eerste beslissing genomen en gemotiveerd als volgt:

- De aanvraag d.d. 02.04.2009 werd ontvankelijk verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd ingediend voor het in werking treden van de instructie d.d. 19.07.2009 en bijgevolg in het licht van deze vernietigde instructie dient bekeken te worden, zoals de staatssecretaris voor asiel en migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet heeft voorzien. De overige elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid, namelijk de bewering dat hij onder de voorwaarden valt van langdurig verblijvende asielzoekers en van economische migratie, dat de situatie in Nepal desastreus en zeker niet opgelost is, dat betrokkene er niet de nodige medische hulp moet verwachten en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM, worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag
- Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie. Deze instructie werd vernietigd doch de staatssecretaris heeft zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in de instructie te zullen blijven toepassen
- Betrokkene komt niet in aanmerking voor criterium 2.8.A omdat hij sinds 28.12.2004 in België is en niet aan de termijn van 5 jaar komt indien men rekent vanaf 15.12.2009. Hoe goed de duurzame lokale verankering eventueel ook moge zijn (betrokkene verblijft sinds december 2004 in België, is geïntegreerd, heeft een grote vrienden en kennissenkring opgebouwd, volgde Nederlandse lessen, legt

aanbevelingsbrieven en een attest van inburgering voor), dit doet niets af aan de voorwaarde van de duur van het verblijf. Dit element kan dus niet in betrokkene 's voordeel weerhouden worden.

- Betrokkene komt in aanmerking voor criterium 2.8B qua verblijfsduur. Hij legt echter geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor.

Dit betekent dus dat DVZ op 23.08.2010 wel een beslissing nam, zich baserend op een instructie die door de Raad van State vernietig werd, doch voor de zelfde aanvraag dit niet meer toepast.

Dit is een schending van het redelijkheidsbeginsel.

De overheid, in casu DVZ, mag niet zomaar beslissen om een regel, in casu de instructie, soms wel en soms niet toe te passen.

Dienst vreemdelingenzaken stelt voorts dat betrokkene zich beroept op zijn langdurig verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben, doch hij laat na hier te bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij opgemerkt te worden dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (Rvs, arrest nr. 133.915 d.d. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf op zich niet kunnen leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 8 jaar, waarvan meer dan 6 jaar legaal in het Rijk geen toegang geven tot verblijfsrecht ???

Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet voldoende zijn in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

Dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden en de instructie verkeerdelijk toegepast.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie.

De wetgeving inzake regularisatie is nog steeds artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

- 1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
- 2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
- 3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
- 4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Een regularisatieaanvraag op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet is nog altijd steeds een aanvraag op basis van humanitaire redenen.

Ieder dossier dient individueel beoordeeld te worden. Dat hij dan ook genoeg elementen heeft aangehaald om geregulariseerd te worden op basis van humanitaire redenen.

Dat hij ondertussen hier meer dan 8 jaar ononderbroken verblijft, waarvan 6 jaar legaal, uitstekend de Nederlandse taal beheerst, geïntegreerd is en werkbereid is.

Er zijn nog steeds geen vaste wettelijke criteria die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie zodat dienst vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag van verzoeker niet zomaar kan afwijzen louter verwijzende naar de rechtspraak van RvS dat deze kunnen leiden tot regularisatie!!

Dit is kennelijk onredelijk en niet zorgvuldig.

Verder verwijst de bestreden beslissing naar de medische problematiek. Immers verzoeker was bijna 3 jaar in het bezit van een AI. Er werd inderdaad op 08.11.2011 een beslissing genomen m.b.t. tot zijn aanvraag 9 ter, doch deze werd slechts op 19.01.2012, samen met de bestreden beslissing aan verzoeker betekend.

Dvz dient dan ook rekening te houden dat ook in die beslissing beroep werd aangetekend.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

IV. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

De onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing van de dienst vreemdelingenzaken zou voor verzoekers een moeilijk te herstellen ernstig nadeel betekenen.

Door de negatieve beslissing heeft verzoeker op dit ogenblik geen enkele procedure meer lopen in België en worden hij ook niet meer gedoogd. Bij controle van politie loopt hij het risico opgesloten te worden in een gesloten centrum voor illegalen.

Daarnaast dient de bestreden beslissing geschorst te worden aangezien verzoeker gelet op de beslissing dient terug te keren naar zijn land van herkomst en dit onmogelijk is gelet op zijn problematiek.

Indien de beslissing niet geschorst wordt, zal dit enorme praktische en financiële problemen voor verzoeker teweeg brengen.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing dan ook dient geschorst te worden."

2.2. De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"(...) 2.2 Repliek op verzoekers middelen tot nietigverklaring.

In een enig middel beroept verzoeker zich op:

"Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van art. 9bis vreemdelingenwet"

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.7.1991, betreffende de formele motiveringsplicht, laat de verwerende partij vooreerst gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- verzoeker in zijn verzoekschrift ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert,*
- het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*

- wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

"[...]

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijnde criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene beroept zich op zijn (langdurig) verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staaft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben doch hij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr. 133.915 dd. 14.07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende om een verblijfsrecht toe te kennen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Aangaande de medische elementen: de aanvraag op basis van artikel 9ter werd op datum van 08.11.2011 geweigerd. Overigens kunnen medische elementen geen grond voor regularisatie vormen in het kader van een aanvraag artikel 9bis.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 29.12.2004, werd afgesloten op 07.03.2006 met de beslissing 'Niet erkend' door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, hem ter kennis gebracht op 21.03.2006. Op 30.03.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan dit bevel. De duur van de procedure - zijnde iets meer dan een jaar en twee maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd kan worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als grond aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

De overige aangehaalde elementen met betrekking tot terugkeer: de onveilige situatie in het herkomstland, de voorgelegde rapporten: betrokkene legt geen concrete bewijzen voor die op hem van toepassing zijn. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor zijn leven en veiligheid volstaat niet om als grond aanvaard te worden. Ook levert de verwijzing naar de algemene situatie betrokkene geen persoonlijk bewijs dat zijn leven aldaar in gevaar zou zijn. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties."

Uit deze motieven blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft geoordeeld om verzoekers aanvraag ongegrond te verklaren.

De gemachtigde beschikt dienaangaande over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid in het kader waarvan deze vermog te beslissen de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet te aanvaarden teneinde een verblijfsrecht toe te staan.

"De toepassing van het artikel 9, derde lid, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in (R.v.St. nr. 167.847, 15februari2007):

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft; of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking genomen worden;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid."

Het loutere feit dat verzoeker meent dat hij geïntegreerd is en langdurig in België verblijft, maakt niet dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie deze elementen in overweging heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze geen regularisatie rechtvaardigen. Er werd tevens op gewezen dat er geen verplichting geldt om een regularisatie toe te staan op grond van integratie en langdurig verblijf.

Zoals reeds aangehaald beschikt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet, over een ruime beoordelingsbevoegdheid aangaande de door de vreemdeling voorgelegde elementen, waarbij hij zelf kan oordelen of de vreemdeling al dan niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de door verzoeker aangevoerde elementen niet werden aangenomen. Deze motieven volstaan om de bestreden beslissing ten genoegte van recht en draagkrachtig te ondersteunen.

Dienaangaande dient tevens te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden: "De motiveringsplicht houdt niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden" (R.v.St, nr. 165.918 dd. 13.12.2006).

Verzoekers beschouwingen missen dan ook grondslag en doen geen afbreuk aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing.

Ook de door verzoeker opgeworpen schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Verzoeker houdt voor dat de "aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 (...) onmiddellijk hierna op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond (werden) verklaard" en "de aanvragen die in 2012 behandeld worden zijn ontvankelijk doch ongegrond".

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bij het nemen van zijn beslissing het gelijkheidsbeginsel zou hebben geschonden, door in het verleden wel, en thans niet meer, de instructies dd. 19.07.2009 toe te passen.

Verzoeker toont echter niet aan over welke 'aanvragen' het hier gaat, en in welke mate de feitelijke omstandigheden van deze gevallen vergelijkbaar zouden zijn met de in casu voorliggende elementen.

"Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zouden aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als deze van verzoeker op een andere wijze werden behandeld." (R.v.V. nr. 72 027 van 16 december 2011)

Verzoeker stelt dat aangaande zijn eigen aanvraag de beslissing eerst wel, doch naderhand niet meer op de instructies werd gebaseerd en acht zodoende het redelijkheidsbeginsel geschonden.

De verwerende partij stelt vast dat verzoeker met zijn kritiek meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de (vernietigde) instructie diende toe te passen, hoewel deze in strijd is met art. 9bis Vreemdelingenwet.

Verzoeker gaat bij zijn kritiek kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing. Dergelijke redenering maakt een schending van het legaliteitsbeginsel en van art. 9bis Vreemdelingenwet uit.

De verwerende partij wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Integendeel tot wat verzoeker meent te kunnen voorhouden wordt de wet niet vervangen door de (vernietigde) instructie. Integendeel werd deze instructie net vernietigd, gelet op haar strijdigheid met art. 9bis Vreemdelingenwet.

De verwerende partij verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009, waarbij de instructie werd vernietigd omdat deze "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen ", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat "uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt".

Dit vernietigingsarrest heeft werking erga omnes, zodat verzoeker zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie.

Zie ook:

R.v.V. 18 oktober 2011, nr. 68 682:

"Verzoekster, die haar aanvraag op 14 december 2009 nog actualiseerde, behoorde immers te weten dat verweerder is gebonden door de wet en dat hij het arrest van de Raad van State van 9 december 2009 diende te respecteren. Daarenboven moet worden gesteld dat een beginsel van behoorlijk bestuur verweerder hoe dan ook niet toelaat ofte wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F)."

R.v.St. 4 maart 2002, nr.104.270:

"Dat daargelaten de vraag of er derhalve jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij hoe dan ook verder in België mocht verblijven en vestigen, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou zijn geweest; [...] dat immers van een bestuur niet kan worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden;"

R.v.St. nr. 169.042 van 16 maart 2007:

"Dat de minister als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden is de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet."

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoeker voldeed aan art. 9bis Vreemdelingenwet. Een schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

De verwerende partij besluit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond diende te worden verklaard.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, en gelijkheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl de bestreden beslissing ten genoegen van recht is gemotiveerd met draagkrachtige motieven die de bestreden beslissing terdege ondersteunen.

Verzoekers beschouwingen falen in rechte en in feite.

Het enig middel kan niet worden aangenomen. (...)"

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hoewel de verwerende partij niet in extenso hoeft te antwoorden op alle door de verzoekende partij ingeroepen argumenten, moet uit de bestreden beslissing blijken dat die argumentatie in de besluitvorming werd betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard (RvS 4 december 2002, nr. 113.182).

2.4. De eerste bestreden beslissing motiveert als volgt aangaande het door verzoeker ingeroepen langdurig verblijf in België en zijn voorgehouden integratie alhier: *"Betrokkene beroept zich op zijn (langdurig)verblijf op het grondgebied sinds december 2004 en op zijn integratie die hij staaft door volgende stukken: attesten Nederlandse les, een inburgeringsattest en enkele getuigenverklaringen. Ook beweert betrokkene werkbereid te zijn en reeds gewerkt te hebben doch hij laat na hier bewijzen van voor te leggen. Er dient hierbij echter te worden opgemerkt dat men redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen. Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf kunnen een reden zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen, maar men is*

hiertoe niet verplicht (RvS, arrest nr, 133.915 dd. 14 07.2004). Daarom zijn deze elementen op zich onvoldoende-de om een verblijfsrecht toe te kennen.”

Verzoeker uit op bovenvermelde motivering de volgende kritiek: “Dvz motiveert dat de integratie en langdurig verblijf op zich niet kunnen leiden tot regularisatie. Maar laat na dit te motiveren. Waarom kan het niet leiden? Waarom kan een verblijf van meer dan 8 jaar, waarvan meer dan 6 jaar legaal in het Rijk geen toegang geven tot verblijfsrecht ??? Dvz had dienen te motiveren 'waarom' deze elementen niet voldoende zijn om te kunnen weerhouden worden voor regularisatie. Stellen dat deze elementen niet voldoende zijn in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet. Dat dvz bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden! Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.”

2.5. Uit de in punt 2.4. weergegeven passage van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het door verzoeker aangehaalde langdurig verblijf in België sedert 2004 en zijn integratie alhier niet betwist. De Raad dient echter samen met de verzoekende partij vast te stellen dat de verwerende partij de door haar niet betwiste argumenten van verzoeker niet op afdoende wijze beantwoordt. Verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij “*redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen*”, te meer daar zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat “*Een integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf [...] een reden [kunnen] zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen.*” De Raad betwist niet dat de verwerende partij bij de beoordeling van aanvragen om verblijfsmachtiging die ingediend worden op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid. Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatiebevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging, quod non in casu. Uit de gewraakte passage van de eerste bestreden beslissing blijkt globaal dat verwerende partij van oordeel is dat ze een verblijfsmachtiging kan toekennen in geval van een langdurig verblijf en integratie in België, dat ze zich daartoe echter niet verplicht acht en dat aangezien ze daartoe niet verplicht is, beslist om in casu geen verblijfsmachtiging toe te kennen. Dit is in tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt in haar nota geen afdoende draagkrachtige motivering. Verwerende partij kan ook niet dienstig voorhouden dat er zodanige inherente motieven besloten liggen in de gewraakte passage van de eerste bestreden beslissing dat zij niet dienen te worden vermeld. Het kwam de verwerende partij dan minstens toe in de nota te expliciteren welke deze inherente motieven zijn, quod non in casu.

Het eerste middel is gegrond voor zover de schending van de formele motiveringsplicht wordt aangevoerd. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel die gericht zijn tegen de eerste bestreden beslissing geen ruimere nietigverklaring ervan met zich kan meebrengen, worden zij niet besproken.

2.6. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, leidt de Raad af dat verzoeker de schending opwerpt van de formele motiveringsplicht, gelet op onderstaand betoog:

“V. DE MIDDELEN TEGEN HET BEVEL

Dat uiteraard het bevel om het grondgebied te verlaten een gevolg is van de negatieve beslissing van zijn aanvraag tot regularisatie.

Dat indien de regularisatiebeslissing wordt vernietigd uiteraard het daaruitvolgende bevel dient vernietigd te worden

Dat immers de motieven opgesomd in dit bevel louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen.

Dat echter nergens vermeld wordt dat dit een gevolg is van de geweigerde regularisatieaanvraag dat dit op zich reeds een schending is van de motiveringsverplichting van DVZ.

Dat immers de weigering tot regularisatie en het bevel om het grondgebied te verlaten op een en dezelfde dag zijn gegeven.

Dat zelfs in de beslissing tot regularisatie wordt vermeld; Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het bijlage 13 van KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf en de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen (BS 27 oktober 1981) zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008) aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de

staatssecretaris voor Migratie en asielbeleid waarbij hem het bevel gegeven wordt om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen na kennisgeving.

Dat de regularisatie of tenminste de weigering ervan dan ook duidelijk aan de basis ligt van het afleveren van het bevel terwijl dit niet in de motivering wordt vermeld.

Dat de motivering van dit bevel dan ook strijdig is met de instructies om het af te leveren en zeker niet afdoende gemotiveerd is aangezien er nergens sprake is van de motivering van de weigering tot regularisatie.”

2.7. Verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

“(…) 2.3. Betreffende het bevel om het grondgebied te verlaten

Verzoeker voert aan dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dient vernietigd te worden, vermits het bevel volgens hem een gevolg is van de weigering van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

In zoverre verzoeker zich richt tegen de beslissing waarbij zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf ex artikel 9bis ongegrond werd verklaard, verwijst de verwerende partij naar bovenstaande uiteenzetting.

De verwerende partij wijst erop dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd in toepassing van artikel 7, al. 1, 2° van de Wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gelet op het illegaal verblijf van verzoeker.

Aan verzoeker vermag geheel terecht, conform de bepalingen van artikel 7 van de Wet dd. 15.12.1980, bevel worden gegeven om het grondgebied te verlaten nu hij niet in het bezit is van de vereiste binnenkomstdocumenten. Dit blijkt ook duidelijk uit de motieven van het bestreden bevel, dewelke door verzoeker niet betwist worden.

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook niet ernstig. Het middel kan niet worden aangenomen.”

2.8. De tweede bestreden beslissing strekt ertoe de illegale verblijfssituatie van verzoeker vast te stellen en steunt op eigen juridische en feitelijke overwegingen. Met zijn betoog dat deze “*louter en alleen een herhaling zijn van de vorige beslissingen in dit dossier genomen*” kan verzoeker deze overwegingen niet aan het wankelen brengen. Deze overwegingen hebben voorts geen uitstaans met de eerste bestreden beslissing die ertoe strekt verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond te verklaren. Zelfs indien de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, vernietigd wordt en de ingediende regularisatieaanvraag terug ‘open’ valt, wat in casu het geval is, verandert dit op zich niets aan de illegale verblijfsstatus van verzoeker, minstens toont hij dat niet aan.

2.9. De Raad ziet niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de tweede bestreden beslissing dient te verwijzen naar de eerste bestreden beslissing, te meer daar de eerste bestreden beslissing op dezelfde dag betekend werd samen met de tweede bestreden beslissing, wat verzoeker ook zelf uitdrukkelijk toegeeft in zijn verzoekschrift .

2.10. Verzoeker tracht tevergeefs aan te tonen dat de tweede bestreden beslissing het gevolg is van de eerste bestreden beslissing. Verzoeker kan zich hierbij niet dienstig steunen op het feit dat de gemachtigde van de staatssecretaris in zijn instructies gericht aan de burgemeester deze na de vaststelling dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging ongegrond is, erom verzoekt “*bijgevolg*” een bevel om het grondgebied te verlaten uit te reiken aan verzoeker. Dit kan redelijkerwijze niet anders begrepen worden dan dat de gemachtigde van de staatssecretaris gelet op de vaststellingen dat verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging niet gegrond verklaard wordt en verzoeker op illegale wijze in het Rijk verblijft, tot de conclusie komt dat verzoeker “*bijgevolg*” een bevel om het grondgebied te verlaten moet betekend worden met de voorgestelde motivering. In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten betekend met de motivering zoals geïnstrueerd door de verwerende partij derwijze dat verzoekende partij niet dienstig kan betogen dat de motivering van de tweede bestreden beslissing strijdig is met de instructies van de gemachtigde van de staatssecretaris om het af te leveren.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De

vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 januari 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 19 januari 2012.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA